

Anul lui Billy Miller

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

ARTHUR

București, 2017

Cuprins

Partea întâi	
<i>Învățătoarea</i>	7
Partea a doua	
<i>Tatăl</i>	43
Partea a treia	
<i>Sora</i>	79
Partea a patra	
<i>Mama</i>	113

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

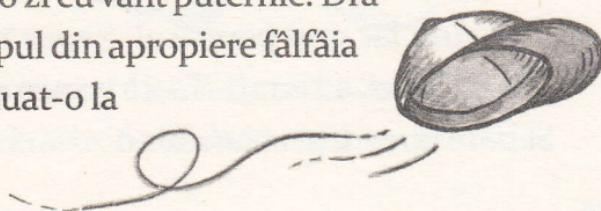
Partea întâi
Învățătoarea

• ८

Era prima zi din clasa a doua, iar pe Billy Miller îl chinuia un gând: îi era teamă că nu e suficient de deștept pentru școală anul acesta.

Avea și un motiv pentru teama lui. Cu două săptămâni în urmă, în timp ce se întorceau acasă cu mașina după ce vizitaseră Muntele Rushmore și Black Hills din Dakota de Sud, Billy Miller și familia lui s-au oprit în Blue Earth, Minnesota, să vadă statuia Uriașului Verde și Vesel. Billy l-a recunoscut imediat pe Uriașul de pe etichetele legumelor la conservă sau congelate. Statuia era spectaculoasă – extrem de înaltă și de verdele cel mai verde pe care-l văzuse el vreodată.

Billy purta noua lui șapcă de baseball pe care scria BLACK HILLS, cu litere brodate, de un argintiu strălucitor. Era o zi cu vânt puternic. Drapelul de pe stâlpul din apropiere fălfâia în vânt. Billy a luat-o la

Respect pentru băineții și cartilei
fugă în fața familiei și a urcat până la platforma panoramică. În timp ce stătea între picioarele enorme ale Uriașului, o rafală bruscă i-a suflat șapca de pe cap și a dus-o departe. Fără să se gândească, Billy s-a cocoțat pe bara din mijloc a balustradei, s-a aplecat și s-a întins cât de mult a putut. A căzut pe pavajul de dedesubt.

După aceea, Billy și-a mai amintit doar că s-a trezit într-un spital. Părinții lui, cărora le spunea mama și tati, erau cu el, la fel și sora lui de trei ani, Sally, căreia toată lumea îi spunea Sal.

După ce i s-au făcut mai multe investigații, doctorul l-a declarat pe Billy în mod miraculos nevătămat, cu excepția unui cucui.

— Ai căzut exact cum trebuie ca să nu pătești nimic, i-a zis doctorul. Ești un Tânăr norocos.

— Și tati și-a găsit șapca! a zis Sal.

Când s-au întors acasă, Billy i-a arătat mândru cucuiul și șapca lui Ned, cel mai bun prieten al său. A sunat-o și pe bunica lui și i-a povestit despre incident. Totul a fost în regulă timp de câteva zile, până când, într-o seară, Billy i-a auzit pe părinții lui discutând în bucătărie.

— Îmi fac griji pentru el, a spus mama.

— E bine, a zis tati. Toată lumea a spus că e bine.

Și pare bine. Chiar este bine.

— Probabil că ai dreptate. Dar sunt îngrijorată că pe parcurs o să apară ceva. Că o să înceapă să uite lucruri.

— Dar deja uită lucruri, a spus tati. E un băiețel de șapte ani.

— Știi ce vreau să spun... Sau să nu fie confuz la școală. Sau...

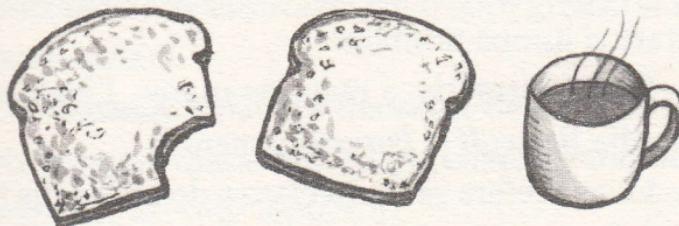
Asta e tot ce-a auzit Billy. S-a furiașat sus, în camera lui, și a închis ușa. Și atunci a început să-i fie teamă.

Billy nu a spus nimănui că era speriat. Uneori nu știa cum să spună la ce se gândește. Avea cuvintele în cap, dar nu-i ajungeau întotdeauna până la gură. Asta se întâmpla des, chiar și înainte de căzătură.

— Baftă în prima zi de școală! a zis mami.

— Baftă în prima zi de școală! a zis tati.

Billy observase cu mult timp în urmă că părinții lui repetau adesea ce spunea celălalt.

Mami nu s-a așezat la masă, se învârtea de colo-colo prin bucătărie, furând câteva mușcături din

pâinea prăjită a lui tati și o gură din cafeaua lui. Și-a pus pe blatul de bucătărie geanta mare de pânză și i-a reorganizat conținutul.

Era prima zi de școală și pentru mami. Preda engleză la liceul de pe strada lor.

În timp ce Billy își mâncă clătitele, tati ctea din nou cu voce tare scrisoarea pe care doamna Silver¹, învățătoarea de la clasa a doua, le-o trimisese în timpul verii.

În scrisoare, doamna Silver îi saluta pe elevi și spunea că așteaptă cu nerăbdare noul an școlar. Spunea că ea și soțul ei aveau un băiețel. Și doi câini. Clasa a doua, mai spunea ea, avea să fie „un an bun și grozav pentru dezvoltare” și „o provocare minunată, voioasă și captivantă“.

Billy s-a oprit din mestecat când a auzit cuvântul *provocare*. Și-a lăsat jos furculița și și-a pipăit cucuiul. Nu voia nicio provocare.

Tati a continuat:

- Doamna Silver spune c-o să studiați culori, habitate și lumea numelor.
- Sună distractiv, a răspuns mami. Elevii mei vor studia *Beowulf* și *Paradisul pierdut*.
- Eu aş prefera să fiu în clasa a doua, a spus tati zâmbind.

¹ Argint (în limba engleză). (N. tr.)

stătea acasă și avea grija de Sal și de gospodărie. Tati era artist. Aștepta să dea lovitura. Asta spunea mereu. Acum lucra la sculpturi mari făcute din obiecte găsite. Garajul era plin de bucăți de mașinării, crengi de copac și mobilier dezmembrat – toate se revărsau până pe alei. Erau împrăștiate și prin grădină. Lui Billy îi plăcea la nebunie să se uite la tati cum lucează. Întotdeauna găsea pe jos câte ceva cu care era distractiv să se joace.

— Trebuie să fug, a zis mami.

L-a pupat pe tati pe barba deasă și portocalie. Pe Billy l-a pupat pe cucui.

— Vă urez o zi grozavă, a zis ea. Și pupați-o pe Sal din partea mea când se trezește.

Apoi mami a dispărut, lăsând în urmă mirosul șamponului ei de lămâie.

Tati și-a dres vocea și a fluturat scrisoarea de la doamna Silver cu un gest teatral. Billy și-a dat seama că încerca să fie amuzant. Cu o voce groasă și tărăgănată, a zis:

— Această scrisoare deosebit de fascinantă se încheie cu afirmația că suntem, conform zodiacului chinezesc, în Anul Iepurelui.

Tati a revenit la vocea lui normală.

— Asta e destul de fain, nu crezi? Anul Iepurelui.

— Poate o să primiți în fiecare zi morcovi la gustare, a zis tati.

Tăcere.

— Tati? a zis Billy.

— Îmm?

— Tati, eu o să fiu suficient de deștept pentru clasa a doua?

— Bineînțeles c-o să fii, i-a răspuns tati, privindu-l în ochi.

Billy și-a lăsat privirea în jos și s-a uitat la ce mai rămăsese din clătitele lui. Tati i-a ridicat bărbia cu degetul lui gros și bătătorit de muncă. Privirile li s-au întâlnit și s-au uitat lung unul la altul.

— Poate că doamna Silver și măreața națiune chineză sunt de părere că acesta este Anul Iepurelui, a zis tati. Dar eu știu – și eu știu totul – că acesta este Anul lui Billy Miller.

Billy a zâmbit. Nu putea să nu zâmbească. Și-a repetat în minte cuvintele lui tati. Acesta e Anul lui Billy Miller.

Billy aştepta lângă uşa din faţă.

— Sunt gata, a zis el.

Tata aştepta la piciorul scării.

— Suntem gata! a strigat el în sus, către Sal.

— Şi eu sunt gata! a strigat Sal din holul de la etaj.

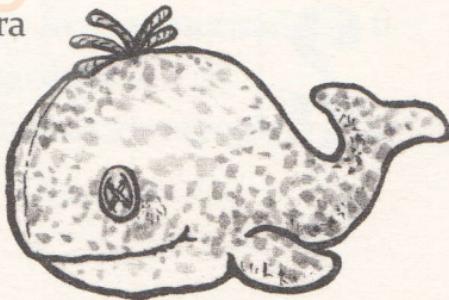
Surorile Strop sunt cele care se mişcă încet în dimineaţa asta. Trebuie să se ducă toate la baie.

— Păi spune-le să se grăbească, a zis tati. Trebuie să plecăm.

— Venim, a zis Sal.

S-a auzit apă de la toaletă. Sal a coborât tărând după ea o faţă de pernă jerpelită. Faţa de pernă era umflată, avea cocoloaşe şi se lovea de fiecare treaptă cu un zgomot surd. Înăuntru se aflau cele cinci surori Strop: Strop de ploaie, Strop de rouă, Strop de nea, Strop de soare şi Strop de mure. Erau nişte balene din plus galbe-deschis, aproape identice. Toate aveau ochi albaştri făcuţi din nasturi şi jeturi de apă din aţă albă, strălucitoare.

Strop originală, preferată ei și cea mai uzată. Celelalte fuseseră cumpărate de mami și tati sau primite de la rude în caz că Strop de ploaie se pierde. Fuseseră ascunse în dulap la mami și la tati. Într-o zi Sal le-a găsit din întâmplare și le-a adoptat imediat.

— Cred că ești mai deștept după ce te duci la baie, a zis Sal.

— Nu știam asta, a răspuns tati.

I-a pus mâna pe umăr și a îndreptat-o pe Sal spre ieșire.

— Să nu întârziem.

— Aș vrea să merg și eu la școală, a zis Sal.

— O să mergi, a răspuns tati. Cât de curând.

— Aș vrea să merg acum, a spus Sal.

— Eu aş vrea să poți merge în locul meu, a zis Billy.

— Gata, gata, mergeți, a spus tati. Toată lumea merge.

Și atunci au pornit-o cu toții – Billy, tati, Sal și surorile Strop – spre Școala Elementară Georgia O'Keeffe din Constant, Wisconsin.

— Nu-mi vine să cred că sunteți în clasa a doua, a zis Amy.

— Mie nu-mi vine să cred că mergeți cu noi până la școală, a spus Ned.

— Numai astăzi, a răspuns Amy. Las-o pe biata ta mamă să se bucure un pic.

— Și o să stăm la o distanță sigură în spatele vostru, a spus tati. N-o să vă facem de râs.

Drumul până la școală era scurt și nu aveau de traversat decât vreo cinci străduțe. Billy și Ned au luat-o la picior cât au putut de repede, ca să se îndepărteze de părinții lor. Mersul rapid a făcut ca ceva să se aprindă înăuntrul lui Billy. Simțea că are un motor fixat în piept pe care nu-l putea controla. Motorul se ambala.

— Hai să fugim! a zis el.

După câțiva pași lungi, Billy a auzit vocile voioase și certărețe ale colegilor de școală și s-a simțit atras de ele de parcă o forță puternică și invizibilă încerca să-l aducă mai aproape. Când au ajuns la marginea terenului de joacă, Billy s-a întors. Tati, Sal și Amy rămăseseră la mai mult de o stradă în urmă. El și cu Ned și-au luat la revedere fluturând mâinile, apoi s-au făcut nevăzuți în grupul gălăgios de copii care

alergau bezmetici de colo-colo pe terenul de joacă,
Respect pentru oameni și cărți
de parcă ar fi fost o haită de câini.

Clopoțelul a sunat mult prea devreme pentru Billy. Toți s-au aliniat de-a lungul gardului, grupați pe clase. Domnul Tuttle, directorul, tot striga în portavoce „Bine ați revenit!” Billy și Ned se prefaceau că au și ei portavoci și strigau: „Bine ați revenit dumneavoastră!”

Și apoi, la ordinul domnului Tuttle, rândul lui Billy a pornit. Prins în mișcare, a fost împins și tras până când s-a trezit în clădirea veche de cărămidă și a intrat în Sala 2.

